

U Břečtanu

Jen ve - jdě - te, přá - te - lé, sed - ně - te ke sto - lu, o - klep - te z bot svých
na pra - hu sníh. Kdo po - ka - zil's den, tak na - prav teď ve - čer a pěš - ky přijď
ne - bo při - jeď na sa - ních. U - znej, co ven - ku dnes če - ká tě dob - ré - ho,
smrá - ká se a od hor při - chá - zí mráz. Ve skle - pech ví - no a do stá - jí
ne - fou - ká - v kr - bu je dře - va dost, pojď me - zi nás!

Jen vejďte, přátelé, sedněte ke stolu,
oklepte z bot svých na prahu sníh.
Kdo pokazil's den, tak naprav teď večer
a pěšky přijď nebo přijed' na saních.
Uznej, co venku dnes čeká tě dobrého,
smráká se a od hor přichází mráz.
Ve sklepech víno a do stájí nefouká —
v krbu je dřeva dost, pojď mezi nás!

Na hosty skoupá zas není ta dnešní noc,
bude co nevidět plničky sál.
Stará se šenkýř, ať v krku jim nevyschne?
Každý dnes příběh svůj s sebou si vzal,
každý z nich poví ho jistotně velmi rád
za potlesk, uznání nebo pár piv.
Takové večery má u nás každý rád,
nejenom práci svou člověk je živ.

Ztište už hlasy své, mumraj ať utichne,
prvního příběhu slova už slyš!
Pod stropem kouřovým draci už zápolí
a věže mocných měst klenou se v výš.
Rohanem ženou se jezdcí — kam zamíří?
Za tajným posláním, do boje snad?
Ať tam či tam — lepší slyšet to, než tam být,
doma jsem, sedím a jsem tomu rád!

Několik hobitů/E.A./KS